

2004

Dette år passerte Benny Bel-Lafhki 50 kamper og I. Hauger passerte som første kvinne 150 spilte landskamper. I Nordisk spilte Benny Bel-Lafhki, Robert Pettersen og Ole Hågensen frem til semifinale. I forkant av Nordsjø hadde NPF satt opp treningskvelder der Leif Høgberg var ansvarlig. Denne oppsummering av landslagsaktiviteter inneholder Leifs oppsummering.

Navn	Antall kamper	Åpen nordisk	Nordisk Damer	Åpen VM	Damer VM/EM/WG	Nordsjø
Trond Rekdahl	231	12		8		10
Roger Støa	187	5		8		8
Erik Johansen	183	8		5		9
Morten Torp	179	9		5		8
Leif Høgberg	158	3		9		6
Ingri Hauger	152		6		4	8
Lisbeth Bruu	135		5		3	7
Oddvar Karlsen	117	7		5		4
Signe Hovind	117		5		3	6
Freddy Bruu	116	7		3		5
Thieu Cong Bo	108	2		4		5
Ronny Gudmundsen	107	4		3		5
Ellen Johansen	106		4		5	4
Jean-Jacque Razaka	99	4		5		5
Marius Breimo	92	4		3		4
Bjørn Lyster	90	7		1		4
Dag Alstad	87	3		2		3
Ole Christian Hågensen	83	3		2		4
Rune Kristoffersen	74	1		3		4
Hanne Arnesen	72		5			4
Mohamed Zari	62	3		3		3
Svein Bruu	62	1				5
Lars Bentsborg	59	2		3		2
Maija Juva	59		4		2	2
Benny Bel-Lafhki	53	3		1		2
Johnny Borrebæk	50	1		1		3



Nordsjø Mesterskapet

Nordsjø Mesterskapet ble spilt i tidstrommet 24/6-26/6 2004 i Lindome, Sweden.

Final results							
		1	2	3	D	J	Total
1	GER	8	6	12	9	8	43 victories
2	BEL	9	9	5	6	6	35 victories
3	NED	6	7	8	7	6	34 victories
4	SWE	6	7	5	4	10	33 victories
5	DEN	6	4	6	7	7	30 victories
6	GBR	3	6	4	5	4	22 victories
7	NOR	4	2	2	4	1	13 victories



N1: Ole Hågensen, Benny Ble-Lafhki, Robert Pettersen, J C Girard 12 kamper

N2: Stephane Guillemenot, Trond Rekdahl, Roger Johansen, J J Razaka 12 kamper

N3: Atle Andersen, Tom Johansen, François Soto, 12 kamper

N4: Ingri Hauger, Signe Hovind, Elisabeth Hågensen, Elin Rue 12 kamper

Junior: Kenneth Danielsen, Kim Roger Johansen og Kim Andre Akselsen.

Norge tok seire fra land som er mye bedre enn oss, men klarte ikke å plukke seire mot de nasjonene som antatt er like sterke som oss. Vi greide å slå Sverige 3 – 2 i andre runde er en hendelse som ikke har



Norges
Fleridrettsforbund



Petanque

skjedd i de 15 årene Norge har deltatt i Nordsjø-mesterskapet. Juniorene hadde mange nesten kamper og vant i tillegg en kamp over Nederland.



Norges tropp



Marius Breimo



F. Soto



Norges
Fleridrettsforbund



Petanque

Leif Høgberg som var ansvarlig for trening av det Norske laget før dette mesterskapet skrev en erfarings rapport, og her er et lite utdrag etter Nordsjøturneringen dette år.



Leif Høgberg

Innledning

Da landslagstreningen mot Nordsjømesterskapet flyttet fra hall til barmark i april, overtok undertegnede hovedansvaret for treningsopplegget. Dette er en rapport om det treningsarbeidet som ble lagt ned, noen kommentarer til prestasjonene i turneringen og dertil noen attåttanker.

Utetreningen startet tirsdag 6/4 og fra da til tirsdag 4/5, som var første treningsdag for samlet tropp, var det trening med hvert enkelt lag som sto på programmet. Denne delen av treningen var løst oppsatt, en representant for hvert av lagene tok kontakt for treningsavtale. All trening i denne perioden foregikk i Frognerparken.

Antall treninger.

1. laget – 1 trening
2. laget – 1 trening
3. laget – 1 trening
4. laget (damene) – 5 treninger

På dette tidspunktet hadde vi ikke juniorlag. På tabellen over er førstelagets treningsiver noe misvisende, da en eller flere av lagets spillere også deltok på de fem treningskveldene med damelaget.

I denne lagtreningsperioden var fokuset først og fremst rettet mot kasttyper og ferdighetsutvikling av hvert enkelt kast. Men siden tidspunkt for radikale tekniske forandringer var feil i forhold til konkurransetidspunktet, valgte jeg i all hovedsak å vektlegge justeringer av eksisterende teknikk. Bare i noen tilfeller, hvor jeg så at radikale tiltak måtte iverksettes, gjorde jeg det.

Landslagstreeningen med hele troppen (med fulle lag 20 spillere) startet tirsdag 4/5 og derfra og fram til avreise Nordsjø, trente vi hver tirsdag.

Oppmøte hver treningskveld var:

I treningen med full tropp la jeg bort ferdighetsaspektet, teknikk ble bare kommentert når jeg så tendens til avvik i forhold til eksisterende teknikk. (Både negativt og positivt avvik ble kommentert)

Hver trening ble gjennom hele perioden lagt opp likt, verbalisering av et tema i forhold til spill innledningsvis, deretter partier hvor dagens tema ble forsøkt overført til spillsituasjonen.

Temaer som ble vektlagt var:

- Ulike aspekter ved lagarbeid.
- Terrenganalyse.
- Grisekastets taktiske betydning.
- Hvordan unngå kollektivt kollaps.
- Lese motstanderen i spillets gang.
- Adferd etter et frustrerende dårlig kast.
- Hva gjør vi når "flyten" plutselig forsvinner.

Taktikk for øvrig (hva gjorde vi nå) ble behandlet på den måten at jeg av og til stoppet spillet og kommenterte de taktiske valgene lagene gjorde.

Treningsvurdering.

Treningen var som allerede nevnt delt i to faser, en fase med fokus lagt på teknikk og deretter en som utelukkende handlet om lagarbeid og taktikk

I teknikkfasen jobbet vi med ulike kasttyper hvor jeg prøvde å knytte bevegelseslæreprinsipper til hvert enkelt kast. I tillegg omhandlet denne delen av treningen også motoriske (nevrologiske) forklaringsaspekt ved ulike teknikkdetaljer.

I forhold til ferdighetsfasen mener jeg at dette var et viktig og fruktbart tiltak til litt feil tid. Taktikkutvikling er en langsom prosess som krever mye mer tid enn noen uker, for at det virkelig skal monne i forhold til et prestasjonstidspunkt. Og det krever tid, vilje og evne til egentrening for å sikre eierskap til og automatikk av et nytt teknisk register. Noen uker i april vil derfor bare ha marginal positiv betydning for spillere med god, gammel fastgrodd teknikk. På nybegynnere derimot, kan en slik kort og intens periode med ferdighetstrening gi betydelig framgang. Det registrerte jeg i forhold til enkeltspillere på damelaget og junioren Kenneth.

For etablerte spillere med årgangsteknikk ligger det også en prestasjonsskadelig virus og lurer hvis de prøver seg på radikalt nye teknikkmomentene tett opptil en konkurranse hvor maks ytelse er et absolutt i forhold til suksess.

Hvis landslagsretta teknikkutvikling (teknikk i forhold til uhåndterlig underlag) er ønskelig, bør dette etter min mening starte så fort siste kule i høstens siste viktige turnering er kastet. Og hvis undertegnede er ønsket i framtidig landslagssammenheng, er det dette feltet jeg er skolert for, har noe faglig kompetanse på, og som jeg liker å drive med.

Den lagbyggende delen av landslagstreninga våren 2004 er jeg nødt til å kommentere med noe blandede følelser.

For det første troppstrening litt for stort for meg, jeg kan mest om og trives best med arbeid på individplan.

For det andre er lagutvikling i mindre grad et eksakt faktisk felt. Her er det så mange innkjørte vaner og ulike meninger at en halvkompetent trener tidlig oppdager at han taler til en forsamling med en ikke ubetydelig øreproppfaktor. Og slikt er motivasjonsdrepende, særlig i lønnsklasse 0. Det kan også lett føre til at treneren legger opp til et treningsprogram som alle kan svelge, men som da blir så vitamintom at det ikke har større verdi enn en hvilken som helst kveld hvor spillerne er ute og gir kulene frisk luft.

For det tredje er troppstrening avhengig av et stabilt frammøte. I forhold til treningen denne våren, hadde jeg på forhånd annonsert at et av målene for fellestreningen var å finne fram til en optimal starttreer for de



sammensatte lagene, for om mulig å få en bedre inngang på Nordsjøturneringen enn fjorårets startelendighet.

Men med en frammøteprosent noen ganger ned mot 50 og en gang under det, ble dette umulig å få til. Til de tre første treningene satte jeg opp formasjonstreningssprogram, men da nøkkelpersoner i forhold til dette ikke møtte opp, gikk skjemaene ubrukte i søppelkassa. Førstelaget var det eneste med stabilt frammøte, men de var jo allerede en samkjørt enhet.

Etter dette planla jeg ingen treninger i forhold til formasjon, jeg satte opp lag etter frammøte og rokkerte etter hvert som nye ansikter dukket opp.

Ettertanker.

Hvis forbundet bakket opp av tinget, går for Nordsjøuttak etter omtrent samme lest som nå, må det få betydning for hva slags landslagstrener vi skal ha og hvem det skal være. Den nåværende strukturen med korte landslagstreningssperioder med lang dødtid i mellom, utelukker en hovedtrener som primært er opptatt av å utvide kastrepertoaret og øke ferdighet i forhold til hvert kast.

En slik trener må tenke langsiktig og hører egentlig hjemme på klubbnivå. På landslagsnivå kan han, etter mitt syn, bare være med i en birolle som spillerutvikler. Og da for potensielle landslagsspillere som av egeninteresse vil være med, og som også er villige til å holde på i de mange månedene tross trening ikke foregår.

Hovedtrenerens oppgave i landslagstreningens nåværende form, bør etter min mening i hovedsak være lagbygging og lagutvikling.

For dette trenger vi en person som er genuint interessert i dette fagområdet og som i tillegg har nok kompetanse og tyngde til å styre utviklingen tvers igjennom en meningsbærende spillergruppe som ikke alltid har power på øreåpneren.

Mellom linjene har jeg vel nå formidlet at jeg ikke anser meg selv som kompetent kandidat til et slikt trenerverv. Min petanqueinteresse er genuin nok, men når jeg tenker petanque, er det nesten alltid teknikkforbedringsspørsmål jeg sysler med. Spørsmål om hvor mye taktikk betyr, forstår jeg at mange andre er opptatt av, men for meg er det ferdigheten i bønn som er viktigst.

Taktikk er for meg den lille klatten helt øverst som bare er viktig, men da ekstremt viktig, når det mellom lagene er relativ jevnbyrdighet på ferdighet. Og internasjonalt har jeg sjelden sett norske lag tape fordi de spiller taktisk dårlig, det er nesten alltid ferdigheten som svikter. Ut fra disse tanker kan jeg ikke se at trærne er fulle av landslagstrenerkandidater i Norge.

Men hvis landslagssatsing i forbundsregi skal være mer matnyttig enn bare å spille sammen på faste kvelder, må vi finne en trener som har god kompetanse på lagbygging og som brenner for dette like sterkt som når

en sulten bjørn lyster etter blåbær. Dessuten må forbundet legge til rette for at landslagstreneren har bedre arbeidsvilkår enn det jeg hadde denne våren. Han må blant annet ha et klart mandat fra forbundet til å gjøre de grep han i prosessen mener er nødvendige for at vi på konkurransedagen stiller med trenerens optimale lagsammensetning.

I år var jeg mandatløs og ble derfor handlingslammet i forhold til intrarokkeringer i troppen. For vi må aldri glemme at en Nordsjøtrener ikke kan ha øynene rettet mot gode prestasjoner i sandkassa på Valle, hans fokus må alltid være rettet mot en turnering hvor sandkassferdigheter er nesten like ubrukelige som en hammer uten skaft.

Dessuten bør det kanskje være noen krav til frammøte på treningene. De som ikke er til stede, kan ikke høre og kan ikke gjøre.

Resultatvurdering

Vi vant 14 kamper i årets Nordsjøturnering mot 6 i fjor. Statistisk er det en stor framgang. Men det var likevel et resultat med bismak. For det var ikke få kamper vi ledet 8, 9 og 10 mot 0 for så å spille kneskjelvs, skeivsyns og limpåfingrenepetanque. Hadde jeg hatt hårmanken intakt under disse kampene, ville det bare stått tuster igjen etterpå.

Bak denne utblåsningen ligger det en erkjennelse av at vi faktisk kan spille bra petanque, men at avstanden fra det vi presterer på det beste til båndprestasjonen er enorm. Og som regel klapper de norske spillerne sammen i takt.

Hvis vi i framtida skal ha det ringeste håp om å se 20-tallet igjen, må vi finne ut av det kollektive kollapset, og vi må heve det stabile nivået vårt nærmere slik vi spiller som best.

Det finnes sikkert flere måter å vinkle forbedringer i forhold til dette, men min hovedteori handler om at vi spiller med borderlineteknikk, dvs. at gjennomsnittsteknikken ligger midt mellom det salige og det elendige. Da blir det gjerne slik at når det rakner for en, rakner det for alle.

Når vi spiller i Norge, er det ikke like lett å få øye på dette. Her spiller vi nesten alltid turneringer på underlag som, med internasjonal målestokk, stiller svært lave krav til teknikk, og som unødvendiggjør ferdigheter som kreves når vi spiller med flagget på brystet.

Hvis vi skal satse på en landslagsuttakmodell i årene som kommer, kan vi derfor ikke bare gjennomføre landslagstrening, vi må også landskampkvalifiserende treningsarbeid. Det betyr å ligge lengst mulig unna petanquekappleik i sandkasser, finne en treningsarena som får oss til å kaldsvette ved første øyekast og holde på der til vi ser det er mulig å temme kuler, også på baner som bare krever d-momenter. Og vi må være

så sterke i trua at vi innimellom må tåle å få bank av sandkassekameratene på deres hjemmebaner.

Når alt dette er sagt, står vi tilbake med et Nordsjøresultat som absolutt bør få godkjent karakter. Juniorene, med to spillere så å si hentet rett fra gata, klarte på mirakuløst vis å vinne en kamp, samtidig som de kjempet durabelig i flere andre kamper mot på papiret totalt overlegne motstandere.

Damelaget vinner 4 kamper uten spisskompetent skytekapasitet på laget, en formidabel prestasjon. Med en fullblods skytter på banen kan dette laget bli Norges flaggskip i årene som kommer.

Mannfolka bet også tidvis godt fra seg, et par av kampene til førstelaget var eksempelvis noe av det beste jeg har sett fra et norsk petanquelag i internasjonal sammenheng.

Vi må også kikke litt bak det resultatet vi oppnådde. I de glade nittiåra hadde vi alltid Danmark og England som garantert ville gi oss seire. Fire år inn i et nytt århundre er situasjonen en helt annen. Et godt resultat nå krever at vi vinner kamper også mot de beste nasjonene, så langt har nivåutjevningen kommet. I år fikk vi lagseier i en runde, vi slo Sverige 3-2 på turneringens siste dag. En historisk seier, men også en veiviser for hva som kreves av oss i årene som kommer.

Leif Høgberg

Åpen VM



Frankrike ble mestere med Damien Hureau, Bruno Leboursicaud, Bruno Rocher og Michel Loy. For Norge spilte Ole Hågensen, Benny Ble-Lafhki, Robert Pettersen og Stephane Guillemenot, 9 kamper. I pulje spillet oppnådde Norge følgende resultater, tap 1 –13 mot Frankrike (som ble mestere). Det ble også tap 2 –13 mot England, nytt tap 4 –13 mot Marokko

og det siste tapet her kom mot Mali 9 – 13. Seier ble det bare mot USA med 13 – 8. I Coupe des Nations ble Norge nummer 23.

VM i skyting fikk noe overraskende resultat, da det ikke ble noen medalje til noen spillere fra Europa. Seier gikk til Sami fra Tunisia med 41 poeng.



Norges
Fleridrettsforbund



Pétanque

Nordisk Mesterskap



N1: Benny Bel-Lafhki, Robert Pettersen, Ole Hågensen, 7 kamper
N2: Steinar Andersen, Bjørn Lyster, Roger Johansen 7 kamper
N1d: Lisbeth Bruu, Elisabeth Hågensen, Elin Rue, 7 kamper
N2d: Ingrid Hauger, Camilla Hovind, Signe Hovind 7 kamper
N1v: Frank Pedersen, Jean-Jacques Razaka, Arne Lund, 7 kamper
N2v: Thor Haugen, Paavo Tikkanen, Tore Tøgersen 7 kamper
Junior: Kenneth Danielsen, Kim André Akselsen, Kim Roger Johansen

Sist Norge tok en medalje i Nordisk mesterskap var i 1995. Men denne gang, ni år senere, var det veldig nære at vi fikk en. Ole Hågensen, Benny Bel-Lafkih og Robert Pettersen viste strålende spill på lørdagen og kvalifiserte seg dermed til semifinale. Søndagen ble mindre vellykket, og dermed glapp medaljen. Danmark vant åpen klasse og Sverige de tre øvrige klassene.





Benny Bel-Lafhki - Ole Hågensen - Robert Pettersen



Norges veteraner i Nordisk



Arne Lund - Tore Tøgersen - Paavo Tikkanen



Norges
Fleridrettsforbund



Petanque



Norges Tropp

2004	ÅBEN	DAMER	JUNIORER	VETERANER
GULD	Danmark-1	Sverige-1	Sverige-1	Sverige-2
SØLV	Finland-1	Finland-2	Danmark-2	Sverige-1
BRONZE	Sverige-2	Finland-1	Danmark-1	Danmark-2
4	Norge-1	Danmark-1	Sverige-2	Finland-1
5	Sverige-1	Danmark-2	Finland-1	Danmark-1
6	Finland-2	Sverige-2	Finland-2	Finland-2
7	Norge-2	Norge-1	Norge	Norge-2
8	Danmark-2	Norge-2		Norge-1

Resultater og medaljefordeling



Norges
Fleridrettsforbund



Petanque